

Ofiarowanie Pańskie

Cykl skromnych publikacji, w którym staram się przybliżyć i nieco pogłębić Państwa znajomość Nowego Testamentu jest realizowany, w miarę możliwości, zgodnie z chronologią życia ziemskiego Pana Naszego Jezusa Chrystusa. Po Jego zwiastowanym poczęciu, spotkaniu - jeszcze w łonach matek - z Janem Chrzcicielem i narodzinach, kolejnym ważnym wydarzeniem jest ofiarowanie w Świątyni Jerozolimskiej. Wiele wskazuje na to, że dzień ukazania się tego numeru Głosu Św. Antoniego będzie bliski dacie 2 lutego, w którym to dniu obchodzimy Święto Ofiarowania Pańskiego. Jedynym Ewangelistą, który zajmuje się przedstawieniem tak zwanej *Ewangelii Dzieciństwa* jest św. Łukasz. Jak to zaznaczał w swoich wykładach ks. prof. Waldemar Chrostowski, wielce prawdopodobne jest, że swoją wiedzę o Łukaszu czerpał bezpośrednio od Najświętszej Maryi Panny lub z kręgu osób z nią związanych. Ofiarowanie Pańskie znajdujemy w rozdziale 2, w wersetych 22 - 38 jego Ewangelii. Godnym uwagi jest fakt, iż dopiero po soborze watykańskim II, nie zmieniając daty, zmieniono nazwę święta: z „Oczyszczenia Maryi” na „Ofiarowania Pańskiego”, co miało na celu podkreślenie wagi teologicznej tego wydarzenia i jego wymiarem chrystologicznym. Zgodnie z opisem św. Łukasza (tekst według Biblii Tysiąclecia):

„2 Gdy potem upłynęły dni ich oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego, przynieśli Je (*Dziecię – wyjaśnienie A. M.*) do Jerozolimy, aby Je przedstawić Panu. 23 Tak bowiem jest napisane w Prawie Pańskim: Każde pierworodne dziecko płci męskiej będzie poświęcone Panu. 24 Mieli również złożyć w ofierze parę synogarlic albo dwa młode gołębie, zgodnie z przepisem Prawa Pańskiego.”

Zgodnie z zapisem w Wj 13, 2: „2 «Poświęćcie Mi wszystko pierworodne. U synów Izraela do Mnie należeć będą pierwociny łona matczynego - zarówno człowiek, jak i zwierzę»”

Tak więc Jezus, jako pierworodny Syn, który przyszedł na świat w narodzie Izraelitów, powinien być poświęcony Bogu, jako wyraz dziękczynienia za ocalenie ich pierworodnych w dzień Paschy przed wyjściem z Egiptu.

W perykopie dotyczącej ofiarowania, brak wzmianki o ofierze wykupu za poświęcenie pierworodnych służbie w świątyni, a która wynosiła pięć syklów srebra według przepisu z Lb 18,16.

Jednocześnie, zgodnie z Prawem Mojżeszowym niewiasta po upływie czterdziestu dni od urodzenia syna albo pięćdziesięciu po urodzeniu córki powinna złożyć ofiary: przebłągalną i całopalną:

„6 Kiedy zaś skończą się dni jej oczyszczenia po uro-

dzeniu syna lub córki, przyniesie kapłanowi, przed wejściem do Namiotu Spotkania, jednorocznego baranka na ofiarę całopalną i młodego gołębia lub synogarlicę na ofiarę przebłągalną. 7 Kapłan złoży to w ofierze przed Panem, aby za nią dokonać przebłągania. W ten sposób będzie ona oczyszczona od upływu krwi. To jest prawo dotyczące tej, która urodziła syna lub córkę. 8 Jeżeli zaś ona jest zbyt uboga, aby przynieść baranka, to przyniesie dwie synogarlice albo dwa młode gołębie, jednego na ofiarę całopalną i jednego na ofiarę przebłągalną. W ten sposób kapłan dokona przebłągania za nią, i będzie oczyszczona.»” (Kpł 12, 6-9).

Jeśli już wspomnieliśmy o nazwie święta obchodzonego 2 lutego, warto przypomnieć, że według dawnego kalendarza liturgicznego, przy tej dacie figurowało: Purificatio BMV lub: *Candelaria* (candela – łac.: świeca). Po dziś dzień dokonuje się w tym dniu poświęcenia gromnic a święto nazywa Świętem Matki Bożej Gromnicznej. Obecne teksty poświęcenia gromnic są znacznie skrócone, poprzednie zawierały bogaty ładunek myśli przepojony teologią światła.

W Ofiarowaniu Pańskim przebija się wypełnienie nakazów Prawa (por.: Mt 5, 17 „Nie sądzcie, że przyszedłem znieść Prawo albo Proroków. Nie przyszedłem znieść, ale wypełnić.”). Ofiarowanie Pańskie oprócz tego ma swoją specyfikę: poprzedzone zostaje spotkaniem z prorokinią Anną, błogosławieństwem i prorocstwem Symeona o Jezusie a także odbywa się w Świątyni Jerozolimskiej, jako wyjątkowym miejscu, choć Prawo Mojżeszowe miejsca nie wskazywało. Wybór świątyni może świadczyć o pobożności Józefa i Maryi, która, według tradycji apostolskiej, tam właśnie została poświęcona Bogu przez swoich rodziców i tam dorastała. Łukaszowy przekaz Ofiarowania Pańskiego jest przez wielu teologów uważany za szczyt jego „*Ewangelii Dzieciństwa*”. Przemawia za tym wzmiankowana łączność Starego i Nowego Testamentu, rozpoznanie w Jezusie zapowiedzianego Mesjasza przez wierną Bogu Resztę Izraela, proklamacja przyniesionego przezeń powszechnego zbawienia i jego uniwersalny charakter. Jest wymownym faktem wkroczenia Boga w Osobie Jezusa do Swojej świątyni. Niektórzy teologowie upatrują także w Oczyszczeniu Pańskim zapowiedź przyszłego oczyszczenia świątyni oraz zainicjowanie funkcji kapłana będącego jednocześnie ofiarnikiem i ofiarą.

Wiele jeszcze można napisać o tym wydarzeniu. Kiedy mamy odmówić czwartą tajemnicę Różańca, warto na nowo przeczytać ten fragment Nowego Testamentu, który zawsze ubogaca rozważania.